

ATTENDE KAPITEL

Træning

Hendes værelse lignede fuldstændig sig selv. Ikke et tyndt lag af støv var at finde på hendes møbler. Gardinerne var hevet fra, så den svage vintersol kunne kigge ind og kaste et blegt lys på hendes væg. Værelset lugtede indelukket, så Aleera rullede sin kuffert hen til kommoden og gik over mod vinduet. Hapsen ved vinduet knagede lidt, men gik ubesværet op. Den kølige januarvinge fløj ind og bragte den mest friske bjergluft med sig. Med hænderne på vindueskarmen lænede Aleera sig ud og indsnusede den kølige luft.

Hun rakte armen ud og med en fingertip rørte hun sneen på taget, der fra hendes vindue skrånede ned og om sommeren gav dække på terrassen. Den førhen brækkede arm, svang fingeren rundt i sneen og da hun rettede sig op, kunne Aleera beundre sit navn i sneen. Hendes finger var kold og dækket af smeltevand da hun holdt den op til ansigtet. Hendes arm var fuldstændig rask og end ikke en lille svaghed eller tegn på at den skulle genoptrænes, havde vist sig i løbet af den uge, der var gået siden Atmes havde healet den.

Nathaniel havde hevet hende med til bedstefaren, så snart han havde nævnt mødet med ham. Aleeras bedstefar havde været helt forundret og forbavset over mirakel der var sket, mens dr. Oradea forlangte en naturlig forklaring. Aleera havde spillet dum og ladet som om det også var et chok for hende. Hendes far havde dog rystet på hovedet, da hun sagde at de måtte have fejlbedømt hendes arm på hospitalet, men han nægtede at tro på det, da lægerne på hans hospital umuligt kunne lave sådanne fejl.

Hendes bedstefar havde taget det med højtidelig ro, og ligesom Luca, sagt at det var et julemirakel, eller snarere et tegn på at Gud var med dem og at Vlad Draculas sidste time var nær.

Aleera ville gerne have kommet med den sande forklaring, men at afsløre Atmes ville ikke være den bedste idé. Bedstefaren ville sikkert tage Atmes og måske give ham til en af hendes brødre eller beholde ham selv, som var Atmes blot en ting og ikke en rigtig engel. Aleera havde holdt mund og fundet det let at spille uvidende og overrasket over dette naturens vidunder. Resten af familien var ligeså overraskede, ligesom Valkan, der næsten havde tabt næse og mund, da hun uden en skade mødte ham, mens han måtte skjule et kradsemærke på armen og et andet som først senere havde vist sig over hans kind.

De havde ikke snakket sammen siden episoden juledag, og de havde kun været i rum sammen, når det virkelig var nødvendigt. De havde ignoreret hinanden og på flyveturen hjem til Angelshill, havde de end ikke stirret på hinanden. Aleera sukkede. Valkan og hende ville aldrig kunne blive gode venner, for de hadede alt ved hinanden og bare synet af hinanden kunne bringe sindet i kog. Hvordan skulle de overhovedet kunne leve under samme tag på ubestemt tid? Aleera ønskede mere end noget andet, at hun måtte gå på vampyrjagt. Så skulle hun nok have sin katana på sig og klare Vlad Dracula. Jo før det skete, jo før tog Valkan hjem.

”Du falder!”

Et par hænder greb fat om hendes overarme og pressede hende ud over kanten. Aleera vred sig ud af grebet, slog

hænderne væk og stillede sig i forsvarsposition. Først for sent opdagede hun, at han var elendig til nærkamp.

Hendes modstander grinede et fjoget grin af hende. Hun blødte op da hun så angrebspersonen.

”Luca! Hvad tænker du på? Jeg kunne være faldet ud og få brækket den anden arm!”

”Eller bare halshugget af vinduet som faldt ned mod dig.”

”Du har vidst set for mange gyserfilm,” sagde Aleera hovedrystende og lænede sig op af det åbne vindue; hænderne lå igen på vindueskarmen.

”Hvorfor tror du det?”

”For man kan ikke blive halshugget af et vindue.”

”Hvis den har tilpas med fart, så kan den sagtens. Desuden kan man sagtens dræbe med en blyant eller bare en æske af træ eller andet hårdt materiale, og så skal man bare slå hårdt nok i hovedet på en eller andet, og får personen måske en hjerneblødning eller hjernen rystes så meget rundt, at man dør.”

”Det lyder ikke særlig rart sådan som du hensynsløst beskriver det,” sagde Aleera og rynkede brynene.

”Døden er heller ikke rar.”

”Du har måske prøvet det?”

”Nej, men jeg har ligesom dig, set den utallige gange. Og om lidt kommer jeg til at se den igen.”

”Hvad mener du?”

Svaret kom til Aleera i form af et par hænder som greb om hendes håndled, fra den anden side af vinduet. En varm ånde fra en åben mund nærmede hendes pulsåre ved håndledet.

”Um, mad,” hviskede en forførende stemme bag hende.

”En vampyr!” hvinede Luca, i et mislykkedes forsøg på at være bange.

”Ja, den er god med dig? Hvis dette er en vampyr, hvordan kan jeg så hive den ind i mit værelse, uden at invitere vampyren ind først?”

Med fødderne stemt mod væggen under vinduet, brugte hun hende sin krop til at hale personen halvt gennem vinduet. Med et sidste ryk, gav personen slip og styrtede ned i gulvet.

”Helt ærligt drenge, så dum er jeg altså ikke. Et forsøg på at skræmme mig kan godt lykkedes, men to i træk, efterfulgt af elendigt skuespil, vil ikke skræmme nogen.”

Luca smilede dumt, mens Nathaniel ømmede sit hoved, der havde været det der først stødte ind i gulvet.

”Nå, men hvad vil I? Udover at forsøge på at skræmme mig og snakke om gyserfilm? Vil I holde filmaften og fejre at jetlagget først vil gøre os trætte, når solen står op?”

”Vi er vampyrer!” grinede Luca og lavede et vampyrisk hvæs til Nathaniel, der himlede med øjnene af sin jævnaldrene fætter.

”Så undskyld mig lige, mens jeg går ned i kælderen og henter et våben.”

”Vi går med dig,” sagde Luca. ”Vi ville alligevel spørge dig om du ville med ned og træne.”

”Men jeg må ikke træne,” hissede Aleera sig op.

”Det ved jeg godt, bedstefar satte mig, Ionel og Valkan til at holde øje med dig. Men hvis jeg nu ’overser’ dig, så kan du sagtens.”

”Hvad så med Ionel og Valkan? ’Overser’ de det så også?”

”Valkan gør nok ikke, men Ionel vil næppe sige du skal stoppe, så tavs som han er.”

”Hvad med dig, Nathaniel?” spurgte hun sin bror. ”Er det også noget du vil ’overse’?”

”Jeg tænkte på at du gerne ville gense din katana og mærke vægten af den?”

”Det vil jeg meget gerne!” sagde Aleera og så sin elskede katana foran sig. Hun kunne allerede mærke vægten fra den i sin hånd. Hun havde savnet den så længe og trængte til at genoptræne den til kamp. Selvom Atmes allerede havde healet alt ved den og givet den sin forgangne styrke igen, kløede det i armen efter at gribe fat om skaftet.

Hendes bror og fætter havde mens hun havde tænkt, nået over til døren, hvor de ventede på hende. Svævende på en sky af lykke, fulgte hun efter.

De gjorde holdt ved Gabriels gamle værelse, som var blevet forvandlet til Ionel og Lucas værelse. To senge stod i hver deres side af værelset. To skriveborde stødte op mod hinanden, den ene med en computer af ældre dato. Ved det store vægskab stod Aleeras lysblonde, norske fætter Ionel og var ved at lægge fint foldet tøj ind på hylderne.

”Ionel!” kaldte Luca og fik øjeblikkeligt Ionels opmærksomhed. ”Vi skal ned og øve med våben, vil du med?”

Luca talte engelsk til ham, langsomt og tydeligt, som ville han ikke forstå noget. Aleera kunne ikke forstå hvorfor, men da Ionel svarede, var det med en tyk norsk accent, som haltede og var utydelig flere steder.

”Senere. Jeg vil først hænge tøjet op.”

”Så ses vi dernede.”

Da de tre var på vej ned af vindeltrappen, åbnede Luca munden igen.

”Stakkels Ionel. Han melder sig til at hjælpe her, uvidende om at han skal gå i skole, mens han jager vampyrer, og har samtidig et dårligt ordforråd ved engelsk og har svært ved at snakke det.”

”Han havde vel regnet med at han blot kunne bruge rumænsk her,” sagde Nathaniel.

”Ja, men det er de færreste som kan det.”

De stoppede med at snakke.

”Du, Luca. Hvorfor sover Valkan ikke inde hos jer?”

”Der var jo to ledige værelser. Det som Ionel og jeg deler, og så gæsteværelset. Vi skulle selv beslutte hvem der skulle bo hvor. Valkan ville have værelset alene, for jeg vidste at hvis vi lod Ionel have gæsteværelset alene, ville vi før eller senere glemme ham. I ved jo hvor stille og kamæleonagtigt han er. Han kan gå i et med den mest farvestrålende og mønstrede væg. Skulle han bo med Valkan, ville han endte blive skræmt til døde eller groft ignoreret af Valkan. Så jeg valgte at være der for Ionel og håbe at hans generthed ville tøj op.”

”Før eller siden,” mumlede Aleera lavt.

Hvis Luca eller Nathaniel havde hørt det, lod de sig ikke mærke med det.

Reolen, som også fungerede som dør ned til kælderen, stod vid åben og lys strømede op gennem trappen. Eftersom de nåede ned af trappen, kunne de høre høje åndedræt og lyden af sværd der stødte mod hinanden.

Elijah og Joel var svedige og kredsede om hinanden, med hver deres sværd i hånden. Elijah som var den bedste af de to med sværd, havde bedre fordele, men Joel ville ikke lakke tilbage for sin tvillingebror og gav alt hvad han havde.

Over ved alle våbnene stod Brendan og kiggede på dem. Nathaniel gik straks derover, rakte forbi Brendan og tog sit sværd ned fra væggen. Luca fulgte efter og kiggede på den store samling af dolke og knive; på jagt efter noget han kunne øve sig med.

Aleera selv gik direkte over til hendes katana som hang på væggen. En kæde gik fra holderen og rundt om samuraisværdet, holdte det fra at blive taget ned og brugt.

Luca kom over og stillede sig ved siden af hende; i sin hånd havde han en udsøgt kniv.

”Så det er din katana?” spurgte han, men behøvede intet andet svar, end den længsel der strømmede ud af Aleeras øjne. ”Det er smukt, men ikke særlig meget når det er sådan pakket ind. Hvad med at vi befriede det?”

Inden Aleera kunne indvende, havde han taget noget småt, fladt og langt frem. Efter flere minutters besværgt arbejde med hængelåsen, gik den op med et lavt klik. Han vikled katanaen fri af lænker og pressede det ind mod sig, da Aleera ville tage det.

”Du før det først, når du kan skaffe mig mine egne knive og dolke.”

”Jeg er ikke Gud, Luca. Jeg kan ikke bestemme at de lige pludselig og ubesværet kan komme gennem tolden uden problemer. Det er ønsketænkning, så giv mig det nu bare.”

”Er du helt sikker?”

”Så sikker jeg nu kan være. Giv mig den nu bare.”

Forsigtigt rakte han hende katanaen og varsomt tog hun imod det. Hun havde helt glemt vægten af den og var ved at tabe det, af bar overraskelse. Men så greb hun om det med begge hænder, en om skæftet og en om hylsteret. Hun trak sværdet ud

af skeden og stirrede på afspejlingen af sig selv, der kiggede op på hende, fra det stålgrå og skarpe blad.

Da Aleera vendte sig om, så hun at alle holdt øje med hende, men hun ignorerede dem, da hun trådte ud på træningsarealet.

Hun startede ud med blide sving, for at opvarme armene, men snart to iveren over og hun kastede sig ud i en serie af vilde hug, der fik bladet til at ligne flydende metal.

Nathaniel trådte ind på området og gik til angreb på hende. Katana og sværd stødte sammen, og de kredsede om hinanden, og sendte forsigtigt slag over til hinanden, for ved et uheld ikke at skære fingrene over på hinanden. Efterhånden som de blev vant til igen at have våben i hænderne, blev de mere modige og snart sendte de dødbringende serier og sving mod hinanden, som de let forsvarede sig imod.

Da de stoppede den hårde træning, var de sveddryppende og med en hurtig og hæs vejrtrækning. Brendan rakte dem begge en flaske med vand, mens Joel og Luca overtog træningsarealet til nærkamp med knive.

Aleera lod sig falde bagover på en madras, mens hun ventede på, at hjertet indtog en normal rytme. Hun kunne mærke hvor klam og våd hun var blevet af sveden, men det gjorde hende glad og tilfreds, at hun havde været fysisk aktiv. Hun lukkede øjnene og lyttede til Elijah og Ionels stemmer. Ionel var kommet ned og ligesom Luca savnede han sine rigtig våben. I sit forsøg på ikke at bruge rumænsk til kontakt, prøvede han at spørge Elijah om de også en bue han kunne bruge. Han kendte ikke ordet for 'bue' og hans beskrivelser var vaklende og ikke rigtig udtalt. Hendes bror lod ikke til at fatte hvad Ionel mente, så til sidst foregik samtalen på rumænsk.

Nathaniel klaskede Aleera på skulderen, så hun med et vredesudbrud rejste sig op, med katanaen hævet. Inden hun kunne spørge hvorfor han havde gjort det, sendte han hende et blik, der bad hende om at vende sig om.

Hun drejede hovedet halvt og stirrede ind i Valkans onde øjne. Noget tydede på at han havde set hende bruge våben, for hans blik var triumferende og sur på samme tid.

”Du er knap nok kommet hjem og du har allerede kastet sig over våbnene, Aleera.” sagde han hånligt.

”Ja, man skal jo have lidt øvelse inden jeg går ind og snigmyrder dig mens du sover,” svarede hun uskyldt og fik et slag i siden af Nathaniel, mens Valkans øjne blev smalle.

”Du ved vel at jeg indberetter dette til bedstefar?”

”Og at jeg vil fortælle at det du fortalte ham, blot var løgn og latin, fordi du ikke er særlig glad for Aleera,” brød Luca ind. Han havde stoppet kampen med Joel, for at bryde ind. En frisk, tynd rise var over hans kind, men ellers var han uskadt.

”Han vil tro på mig.”

”Hvorfor dog det? Han ved hvor meget du foragter Aleera, og vil næppe tro på det du skriver, når både Ionel og jeg, skriver at ingenting er sket.”

”Ionel har intet med denne sag at gøre.”

”Han har lige så meget som dig og mig. Han skal også indberette sig til bedstefar om Aleera.”

”Hvem siger han er på din og Aleeras side?”

”Fordi jeg er det,” sagde Ionel. ”Aleera har ikke gjort noget galt.”

”I er for elendige,” hvædede Valkan.

”Det er dig der er elendig, Valkan.” rettede Luca ham og bemærkede åbenbart ikke vreden der strømmede fra Valkan. ”Du fortæller løgne om Aleera.”

”Det er jer der gør det.”

”Valkan, jeg gider ikke have denne diskussion med dig. Vent til i aften, nu vil jeg træne. Så gå du op og skriv din rapport til bedstefar. Jeg skal nok skrive en der modsiger din senere. Det samme vil Ionel. Og du ved at bedstefar vil gå efter flertallet.”

Valkan sagde ikke noget, med kogende af raseri og på nippet til at bryde ud, vendte han om og styrtede ud af rummet. De kunne høre ham gå hårdt op af trappen og reolens stille klik, da den gik i efter ham.

Alle i rummet kiggede et kort øjeblik på hinanden, inden de begyndte med det de havde været i gang med før Valkans afbrydelse. Elijah hjalp Ionel med at finde en bue, Brendan begyndte på at kaste med kastestjerner, mens Joel lod sig kollapse på madrassen ved siden af hende. Luca kom hen og bød hende hånden. Hun tog den og han hjalp hende op at stå.

”Hvad siger du til en omgang sværdkamp? Det er dog med sløve sværd, jeg er ikke særlig god og vil helst ikke miste mine lemmer første dag.”

”Det kan vi godt,” sagde Aleera og smilede. ”Men i morgen skal du nok miste dem, det er mere passende.”

Hun kunne ikke lade være med at grine, da hun gik hen til våbensamlingen og fandt et øvelsessværd der passede til hende.